

KEDVES OLVASÓ!

Baudelaire a barátjának tekint téged,
Fielding szinte bekezdésenként megszólít,
nehogy becsukd a könyvet,
és most én is megidézlek,
szavaim ajtónyílásában álló
figyelő szellem, hallgatag árnyalak.

Pope üdvözlöl könyvei között, és levesz
megmutatni neked egy bőrkötéses Ovidiust.
Tennyson bebocsájt öntözőárkos kertjébe.
Yeatsnél meg eltört körtefának dőlsz¹
egy felhők alá szorult napon.

De most itt vagy velem,
e papírlap nyílt mezejére költve,
nem zár össze minket szoba vagy ápolt kert,
nem morajlik a korszellem a háttérben,
nem aggat ránk a közerkölcs köpönyeget.

Ehelyett a mi találkozásunk oly rövid és véletlen,
hogy nagyítóval se veszi észre a történelem.
Lehet, hogy ma délelőtt neked tartottam
az ajtót a postán vagy a bankban,
vagy te csomagoltad be a pizstrángomat.
Lehet, hogy melletted sétáltam el az utcán,
vagy te ültél a szembejövő autó volánja mögött.

Szélvédődről szemembe verődik a napfény,
és mire felnézek a visszapillantó tükörrre,
már zsugorodsz – rám rezonáló rokon lélek –,
majd eltűnsz a kanyarban e röpké útszakaszról,
melyen akaratumkon kívül utaztunk közösen.

AZOK AZ ÜRES SZÉKEK

7

Verandákon vagy pázsiton látni őket
a tavacska mellett,
általában kettőt, a párra utalva,

amelyik ott ülhetne
a vizet vagy a nagy, árnyas fákat nézegetve.
Az a baj, hogy soha senkit nem látni

e magukra maradt székeken,
pedig valamikor jó lehetett ott
szünetet, pihenőt tartani a tevés-vevésben.

Néhol kis asztal áll a két szék között,
melyre senki nem tesz poharat
vagy nyitott könyvet lapjaival lefele.

Lehet, hogy semmi közöm hozzá,
de talán nem ártana,
ha akik azokat a székeket

a teraszra vagy a kertbe kítették,
egy nap odaülnének felidézni,
hogymi volt az a látvány,

melynek közös élvezetéhez
az a két-három bútordarab kellett.
Magas és tömör a felhőzet aznap.

A nő felnéz a könyvből.
A férfi kortyol egyet az italából.
Aztán csak a nézgelődésük hallatszik,

a tó vízének csobogása, és egy madár,
majd egy másik öröm- vagy vészrikoltása –
tűnődve telik az idő, hogy melyik.

8 A TANÁR

Van egy részünk, mely azt hiszi,
sose halunk meg – különben
nem ülnénk annyit a tévé előtt,

és van egy részünk, mely azt hiszi,
ha meghalunk, minden élet véget ér.
Ez az a rész, amely dölyföl bennünk
a márványpadlón úsztatva köntösét.

Én viszont azt szeretném hinni,
hogy halálom pillanatában
a világ önmaga térképévé változik,

melyet aztán tartóhengerbe tekerve
mindenhova magammal viszek.

Lehet, hogy antik térkép lesz,
tengeri kígyókkal a négy sarkában,
vagy inkább méretes gömbvetület,
de mikor végre elérek oda, ahova tartok
(ami, úgy érzem, napokba telik majd),

valami laposra fogom kiteríteni,
és ott tekintem át a partok meg a határok
vonalát, és talán felidézek egy országot,
ahol egykor jártam, vagy egy szorost,
ahol egykor tengeri ütközet zajlott.

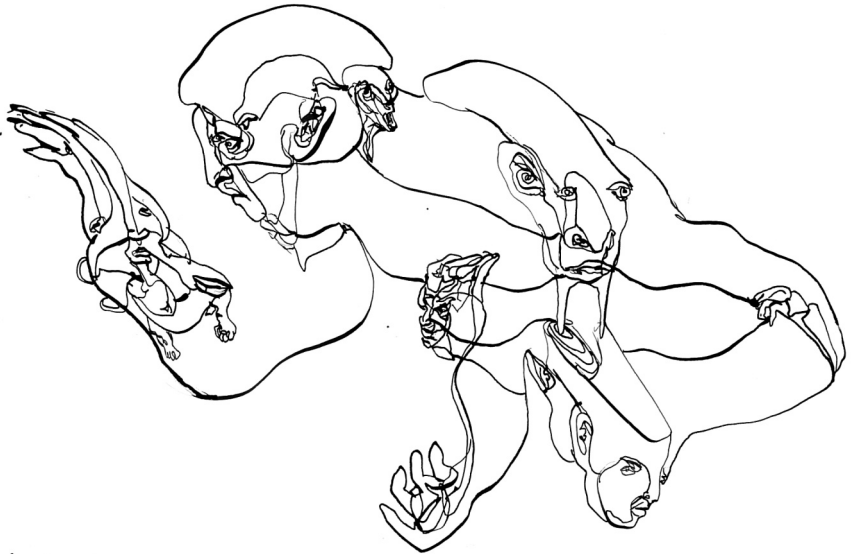
Azt is szeretném hinni,
hogy mások is lesznek ott,
akik e földabrosz köré gyűlnek,
hogy elmagyarázhassam nekik, milyen volt –

hogyan emelkedtek völgyek fölé zord hegyek,
 hogyan kapta ez a földrajz nevet,
 hogyan keltek át az emberek
 e halványkék területről a világoszöld délire,
 és öltek meg bárkit, akit ott találtak,
 és hogyan volt ez történelemként ismert.

És miközben csöndben néznek és figyelnek,
 mások is érkeznak és szelíden köréink gyűlnek,
 hullámokban, melyek befele gyűrűznek, nem kifele.

Szilágyi Mihály fordításai

¹ ld. William Butler Yeats: Az út ajtó előtt („Elmélkedések polgárháború idején” versciklus/5.)

Fandémion

Stuart
 00 12